

тецъ на много народы, които ще благословя, и ще ги умножи колкото звѣздыты на небето, и колкото пѣсчкыты на морето. И чудно нащо ли е, Боже мой, ако Авраамъ бы пожертвѣвалъ сына си за твоа любовь? Ты си Богъ достоенъ за безмѣрна любовь; Ты си Богъ и Авраамовъ, и Исаковъ; Богъ си, и каквото бы направилъ единъ чловѣкъ за тебе, прави го по длжностъ, и какъто съ стонъ: Нъ що ѣ единъ чловѣкъ? единъ малъкъ черевъ отъ землата, престѣпникъ на твоиты заповѣди; и толко ли го обичашь, щото да жертвѣвашь сына си за любовьта мѣ? что ѣсть чловѣкъ, ѣкъ помниши егѡ, или сынъ чловѣчь, ѣкъ постѣщиши егѡ;“ (1) нѣма каквѡ да кажимъ дрдго; толко е вожието снисхожденіе; сынътъ на одного чловѣка мѣ домилѣлъ, и го не оставилъ да съ пожртвѣва, а своатъ мѣ сынъ мѣ не домилѣлъ, нъ го оставилъ да умре: „Своегѡ сѣна не пощадѣ, но за ны всѣ предалъ ѣсть егѡ.“(2) Предалъ го, да го продадѣтъ ученициты мѣ, да съ отрѣкѣтъ отъ него прѣтелити мѣ, да го сѣдатъ враговети мѣ. Предалъ го на Иудейската завистъ, на расправата на язычнициты, на укорыты на свѣщеннициты, на гавраніата на войныты, на омразата, и на свирепостъта на единъ неблагодаренъ народъ, който жадвалъ за неговата кръвъ. Предалъ го на заплюваніата, и плеснициты на раныты, на трыныты, на кръста, съ единъ образъ, (начинъ) безъ да го смѣтне за сынъ, нъ като за единъ грѣшникъ, и даже като за самѣа грѣхъ, за да сѣди сына си като виноватъ, и да оправдае виноватѣа чловѣкъ; за да накаже безгрѣшніатъ, и да оправди грѣшніатъ; за да исплани въ единѣа сичкото си Божественно правосѣдіе, и да излѣе на дрдгѣа сичката си безмѣрна милость. Това е мнѣніе Павлово: „Не познавшаго во грѣхѡ: за насъ грѣхъ сътвори, да мы вѣдемъ правда Божіа ѡ нѣмъ;“ (3) О крайно Божіе кѣмъ насъ снисхожденіе! Таквосъ е было отеческото расположениеъ кѣмъ сынътъ; а кое е было расположеніето на сынътъ кѣмъ бащата? едно крайно смиrenomждріе, едно крайно послѣшаніе: „смирѣ себѣ послѣшавъ въ бѣвѣ дѣже до смѣрти.“ (4) И на крайното си чубо смиrenomждріе подава първіа примѣръ въ постаната горница; тѣка първъ пѣтъ съ изѣва въ равскый зракъ, омыва съ самыты си рѣцѣ нозѣтѣ на ученициты въ омовеніето, и дава себе

[1] Псал. 8 [2] Римл. гл. 8, ст. 32. [3] в. Коринт. гл. 5, ст. 21. [4] Ко Евес.